A°. 1808. N°. 12.

KONINKLIJKE COURANT.

Donderdag *den 14 January.*

De Akten van het Gouvernement en van de Geconstituëerde Magten, in de Koninklijke Courant geplaatst, zijn *officiëel.*

NB. Alle Brieven, Stukken, Pakketten, Advertentiën, Gelden, enz., aan deze Courant gerigt, moeten *franco* of *vrachtvrij* toegezonden worden, onder het adres aan *den Directeur der Koninklijke Courant*, te *Utrecht.*

HOLLAND.

UTRECHT *den* 13 *January.*

Het Wetgevend Ligchaam, 't welk gister weder vergaderd geweest is, zal aanstaanden Vrijdag Hoogstdeszelfs raadplegingen voortzetten.

FRANKRYK.

LYON *den* 2 *January.*

Onze ingezetenen hadden zich gevleid, hunnen geliefden Keizer, bij deszelfs terugkomst uit Italiën, te mogen aanschouwen; maar het ſtreng *incognito*, door dien Monarch in acht genomen, heeft ons bijna van dat genoegen beroofd. Ondertusſchen zijn de korte oogenblikken, die de Keizer, bij zijnen doortogt, alhier vertoefde, alleräangenaamst en verëerendst voor de Stad Lyon geweest.

Woensdag avond, ten 8 uur, ſtapte Z. M. in het Hôtel van Europa af, onder den naam van Prins van Venetiën. Zelfs den kleinen tusſchentijd, dat de toebereidſelen ter voorzetting der reize gemaakt werden, begeerde zijne goedheid ten onzen nutte te besteden. De Maire werd ontboden, en een ernſtig geſprek aangevangen over den toeſtand der Stad, en de geſchikſte middelen ter vermeerdering van haren welvaart. Niets van het gene haar voordeelig is, of worden kan, is zijne ſcherp-doorziende aandacht ontſnapt; en men weet, dat, bij dien Monarch, het goede te kennen onmisbaar, ſomtijds verbazend ſnel, gevolgd wordt door het goede te doen.

De Maire, uit naam zijner medeburgeren, voor deze nieuwe weldadigheid hunne erkentenis, en tevens het leedwezen betuigende, dat zij gevoelen zouden, hunnen geliefden Monarch binnen hunne muren gehad en niet aanſchouwd te hebben, antwoordde de Keizer: *ik zal weerôm komen, om hen te zien; een reis van een paar-honderd mijlen heeft weinig te beduiden.* En deze woorden ſprak hij met dien toon van goedwilligheid, die ſchijnen te zeggen: „ afſtand en vermoeijenis zijn niets voor mij, wanneer ik aan de „ Franſchen blijken mijner genegenheid geven kan."

Na twee uren vertoevens, zette de Keizer zijne reize voort. Middelerwijl was de tijding zijner komst overal bekend geraakt, en eene onnoemlijke menigte volks, voor de deur van het Hotel zaamgedrongen, begroette Z. M., bij het inſtappen in het rijtuig, met het luide vreugde-geroep: *leve! leve de Keizer!* Dit gejuich, van alle kanten duizende malen herhaald, deed, als bij oproeping, ieder een met licht naar zijne venſters toeſchieten, waaruit eene ſoort van illuminatie ontſtond, zoo ſnel in hare uitwerking als in hare oorzaak.

PARYS *den* 3 *January.*

De pogingen van ons Gouvernement, om, ook door middel der Kaapvaart, den Engelſchen alle mogelijke afbreuk te doen, en de ſtoute medewerking onzer Reeders en Zeelieden, door loffelijke Vaderlandsliefde en wel begrepen eigenbelang tevens gedreven, zijn van den gelukkigſten uitſlag. De brieven uit alle Zeeplaatſen langs het Kanaal maken van niets anders gewag, dan van eene menigte Engelſche Prijzen, die door onze Kapers buit gemaakt, en in die Havens zijn opgezonden.

VERVOLG *der* OFFICIEELE AANMERKINGEN *op de* ENGELSCHE VERKLARING *tegen* RUSLAND.

Op het voorgeven der Engelſche Ministers, dat zij niet verpligt waren, in den aanvang des Oorlogs op het Vaste Land deel te nemen, antwoordt de Moniteur:

De Londenſche Ministers verliezen hun gehengen op eene zonderlinge wijze. Indien zij Europa overreden wilden, dat zij, tijdens het uitbersten van den Oorlog tusſchen Frankryk en Pruiſſen, in geene verbintenisſen met Rusland ſtonden, behoorde men uit ieders herinnering te wisſen, uit alle publieke gedenkſchriften te ligten, de ſtukken, welken zij zelven omtrent de gebeurtenisſen van 1805 in het licht gegeven hebben. Die door Engeland wereldkundig gemaakte ſtukken zeggen ons, dat, ten einde het onweder, 't welk te Boulogne zamentrok, afzewenden, het Londensch Kabinet als toen een traktaat met Rusland en met Oostenryk aanging. Het was tegen de mening van Prins *Karel*, en tegen die van alle verſtandigen, dat eene Oostenrijkſche Armee met zoo vele overijling aan den Iller post greep. De factie, welke het Engelsch Gouvernement als toen te Weenen in zijne belangen had, onderzocht niet, of het voor de magt der Coalitie voordeelig was te wachten, tot dat de Rusſiſche troepen zich met die van Oostenryk verëenigd zouden hebben. Engeland beefde voor zulk een uitſtel van drie maanden; de lange herfst-nachten bedreigden het met een te groot gevaar; *Cobenzel* zond de Nota, die den Oorlog beſliste, op het oogenblik zelf toen de Armee van Boulogne ingeſcheept was, en *Mack* had reeds te Ulm, volëindigd toen de Rusſen nog in Polen waren. Wanneer men Engeland met zoo algemeen bekende daadzaken kan beantwoorden, hoe kan het dan nog ontkennen, dat voor Groot-Brittannië, en voor Groot-Brittannië alleen, Oostenryk en Rusland den Oorlog gevoerd hebben. Oostenryk ſloot weldra den Vrede; Rusland bleef met Frankryk in Oorlog. Sedert teekende een Rusſiſche Gevolmagtigde een Vredes-Traktaat te Parys. Rusland ratificeerde zulks niet; om de eenige reden, dat, den Oorlog nevens u gevoerd hebbende, het nevens u den Vrede wilde ſluiten. Dus, na voor Engeland geoorlogd te hebben, is het alwederôm voor Engeland, dat Rusland den Vrede niet geſloten heeft; het is voor Engeland, dat het den Oorlog heeft voortgezet. Het is niet voor Pruiſſen, om dat Rusland aan die Mogendheid niets ſchuldig was; het was die Mogendheid niets ſchuldig, om dat Pruiſſen, na te Berlyn een Traktaat van medewerking geteekend te hebben, het bijna even ſpoedig te Weenen had doen ontkennen, zich van zijne Bondgenooten losgeſcheurd, en afzonderlijke ſchikkingen met Frankryk had aangegaan. De bezitneming van Hanover, door Pruiſſen verlangd, was geſchied niet alleen zonder deelneming van Rusland, maar zelfs tegen deszelfs wil en belangen. Het is almede eene geſchiedkundige waarheid, dat Pruiſſen zich ten Oorlog gerust heeft, op het gerucht van het Vredes-Traktaat, te Parys door den Heer *d'Oubril* geteekend, en ten gevolge der verzekering, door den Marquis *de Lucchesini* gegeven, dat, bij een geheim Artikel van dat Traktaat, Polen aan den Groot-Vorst *Conſtantyn* was afgeſtaan. Dat onbegrijpelijk Kabinet van Berlyn was, na ieder bedrogen te hebben, eindelijk in zijne eigene ſtrikken gevallen. Het is dus waar, dat; toen Pruiſſen zich in 1806 tot den Oorlog toerustte, zulks te gelijker tijd tegen Frankryk en Rusland was; het is niet minder waar, dat de ſlag van Jena de Pruiſſiſche Armee reeds vernield had, dat de Franſchen reeds te Berlyn en aan den Oder waren, toen 'er nog geen Traktaat tusſchen Pruiſſen en Rusland beſtond. Rusland moest zijne troepen naar den Weixel doen trekken, uit hoofde van den ſtaat van Oorlog, waarin het zich ſedert 1805 met Frankryk bevond; en ten einde zich zelven te verdedigen. Deze vermenging der jongſte gebeurtenisſen, deze ook unde der zaken, die in onze dagen zijn voorgevallen, is het tegenwoordig beſtuur van Engeland waardig. Dit geheele gedrag legt de zelfzucht en het Machiavellismus van dat Kabinet aan den dag.

De volgende aanmerking van den Moniteur betreft dat gedeelte der Engelſche verklaring, waarin gehandeld wordt over de beſtemming, welke het Engelsch Gouvernement aan zijne Expeditiën gegeven heeft:

Dus heeft dan (zegt de Moniteur,) de Keizer van Rusland geen reden om ſich te beklagen, dat, terwijl hij aan de Franſche Armee het hoofdbood, het Londensch Kabinet de Britſche Magt tot het uitſluitend voordeel van Engeland gebruikte. Indien het Engelsch Eskader, 't welk de Dardanellen overweldigd heeft, zich met het Rusſisch Eskader had willen verëenigen, indien het de 10,000 man, die men naar Egypten gezonden heeft, aan boord genomen had, indien dezen zich met 12,000 Rusſen, op Corfu, verëenigd hadden, zou de aanval tegen Conſtantinopolen eene zeer krachtdadige afwending ten behoeve van Rusland geworden zijn. Engelands gedrag was juist het tegendeel: na voor Conſtantinopolen eene onuitwisbare ſchande ondergaan te hebben, volbragt het zijne Expeditie tegen Egypten, die den Groot-Virier met niet een eenig man verzwakte, en die niets gemeens had met het geſchil, waarin Engeland Rusland gewikkeld had.

Ten aanzien der uitdrukking, dat *Zijne Britſche Majeſteit niet anders doen kan dan beklagen, dat de Keizer van Rusland toegetreden is tot zulk een overijlden maatregel, op het oogenblik, dat hij de uitdrukkelijkſte verzekeringen had ontvangen, dat Z. M. de ſterkſte pogingen zoude doen ter vervulling van de verlangens en verwachtingen van zijn Bondgenoot;* leest men de navolgende noot:

Dus heeft dan de Keizer van Rusland niemand dan zich zelven te beſchuldigen, daar hij de hulp niet heeft willen afwachten, die Engeland gezind was hem te verleenen. Maar die hulp had men behooren te zenden, toen Dantzig nog in bezit van *Kalkreuth* was. Indien, bij de 15,000 man, die in de Straten van Buënos-Ayres de wapenen hebben nedergelegd, Engeland de 35,000 anderen gevoegd had, die ſedert Koppenhagen in brand geſtoken hebben, zou, wel is waar, die magt de Britſche wapenen niet hebben doen zegepralen, want Frankryk was tot hare ontvangst gereed; het had nog achting genoeg voor Engeland, om te onderſtellen, dat dit laatſte de uiterſte pogingen voor zijne gemeene zaak zou hebben ingeſpannen; maar, ten minſte zou Rusland zich niet hebben kunnen beklagen. Doch weinig bekommerde zich het Londensch Kabinet, of twee Natiën van het Vaste Land elkander aan den Weixel verſcheurden; de ſchatten van Monte-Video en van Buënos-Ayres lokten zijne roofzucht, en Dantzig wachtte vruchteloos naar hulp.

Z. M., zeggen de Ministers, *deed de sterkste pogingen, ter vervulling der verwachtingen van zijnen bondgenoot.* En wat hebben deze sterke pogingen te weeg gebragt? De aankomst van 6000 Hanoveranen op het Eiland Rugen, in de maand Julij; dat is te zeggen, eene maand na dat het geschil reeds beslist was. Was het niet duidelijk, dat eene zoo weinig beteekenende Expeditie alleen onderromen werd met oogmerk, om Hanover te bezetten, indien de Russische Armee de zege behaalde? Was het niet duidelijk, dat, wanneer de Fransche Armee de overwinning wegdroeg, een bijstand van 6000 man van geen de minste vrucht zou geweest zijn? Was het niet duidelijk, dat in de maand Julij de Fransche Armee of de overwinning behaald, of de nederlaag bekomen moest hebben? Was het niet duidelijk, dat de 20,000 Spanjaarden, dat de 40 000 Franschen, afgezonden uit de Armee van Italiën, waarvan men een gedeelte had kunnen gebruiken, uit hoofde der veiligheid, welke de Expeditiën naar Egypten en naar Buënos Ayres aan Frankryk verschaften, dat deze 60,000 man, gevoegd bij de 24 000 Hollanders, die te Hamburg stonden, in de maand Julij eene Armee uitmaakten, meer dan genoegzaam, om alle de pogingen van Engeland te verijdelen?

Het was dus niet in Julij, dat men hulp-troepen moest zenden; het was in April; doch alstoen was het Hanoversch Legioen nog niet op de been, en alvorens men dien bijëengeraapten hoop vreemde Deserteurs konde doen marcheeren, hadden de Ministers niet dan Nationale troepen ter hunner beschikking, en wij zullen thans zeggen, waarom zij die niet wenschen te gebruiken. De 15,000 man van Buënos-Ayres, verëenigd met 15 000 man Britsche Landmilitie, konden in April eene Armee van 30 000 Engelschen hebben uitgemaakt; doch dit was niet, wat het Londensch Kabinet verlangde: het bloed der Volken van het Vaste Land alleen moest voor Engeland stroomen. Men leze de debatten van het Parlement aandachtig na, men zal die Staatkunde daarin ontwikkeld vinden, en het is over die Staatkunde, dat Rusland zich met grond beklaagt. Het had regt, om te verwachten, dat 40 000 Engelschen in de maand April te Dantzig of wel te Stralsond zouden landen. Heeft Engeland zulks gedaan? Neen; heeft het zulks kunnen doen? Indien het daarop neen antwoordt, is het eene wel zwakke en wel ellendige Natie; zij heeft dan wel geringe aanspraak, om zoo veel van hare bondgenooten te vorderen. Doch, het geen aan de Ministers ontbrak, was niet de kracht, maar de wil; geene andere krijgsverrigtingen, dan die van Zeeroovers, behagen hun; zij berekenen de vruchten van den Oorlog tegen zoo veel pCt.; zij denken aan niets dan aan geld te winnen, en Polens velden boden hen niets anders aan, dan gevaren en roem. En, indien Engeland eindelijk aan eenige gevechten had deel genomen, zou 'er Engelsch bloed gestort zijn; het volk van Groot-Brittanniën, ondervindende, welke offers de Oorlog vordert, zou den Vrede begeerd hebben: de rouwklachten der Vaders, der Moeders, die hunne op het bed van eer gesneuvelde Zonen beschreiden, zouden misschien eindelijk in het hart der Ministers dezelfde gevoelens hebben doen ontstaan, die een langdurige Oorlog aan de Franschen, aan de Russen, aan de Oostenrijkers heeft ingeboezemd. Het Britsche Kabinet zou op zijne beurt den afschrik voor eenen eeuwigdurenden Oorlog niet van zich hebben kunnen weeren, of wel de bloedgierige onmenschen, waaruit het bestaat, zouden de algemeene verfoeijing des volks geworden zijn. Met den Oorlog te Land is het niet als met den Oorlog ter Zee. Het sterkst Eskader vordert geene 15 duizend man, die daarënboven voorzien zijn van alle benoodigdheden, en geenerhande ontbeering te lijden hebben; de grootste Zeeslag staat met geene schermutseling te Land gelijk; hij kost weinig bloed en tranen. Frankryk, Oostenryk en Rusland gebruiken tot den Oorlog Legers van 400 duizend man, die aan allerleije gevaren zijn blootgesteld, en dagelijks vechten. Het verlangen naar Vrede ontstaat te midden der overwinning, en bij Vorsten, die vaders van hunne onderdanen zijn, wordt het weldra een hunner vurigste wenschen. Van alle regeringen is de Olijgarchie de hardste; doch zij zelve wordt tot den Vrede terug gebragt, wanneer de Oorlog zoo vele slachtöffers wegsleept. Het stelsel, het welk Engeland heeft doen besluiten, om zijne bondgenooten niet te helpen, is het gevolg der Britsche zelfzucht, en het uitwerksel van den onmenschelijken zetregel eenes eeuwigdurenden Oorlogs. Dit denkbeeld werkt niet op het Engelsch volk, om dat men zorg draagt, de rampen des Oorlogs van hetzelve te verwijderen. Op deze wijze is het, dat wij Engeland, gedurende vier Coalitiën, over de onheilen van het Vaste Land hebben zien lagchen, zijnen handel met menschenbloed mesten, en de tooneelen van moord en verwoesting, waarin het niet deelde, tot een spel maken. Het zal Europa's achting herwinnen, het zal waardig worden Bondgenooten te hebben, wanneer het in de gemeene slagörde met 80 000 man verschijnen zal; als dan, welke ook de uitkomst zij, zal het naar geen eeuwigdurenden Oorlog verlangen; het Engelsch volk zal zich niet aan de grilligheden eener teugellooze staatzucht onderwerpen; zijne bondgenooten zullen niet meer zijne slagtöffers zijn. Het is al strijdende, dat de Russen, de Oostenrijkers, de Franschen, elkander hebben leeren achten; het is al strijdende, dat zij geleerd hebben, alle haat voor verlangen naar Vrede te doen wijken. Engeland heeft, door het te Toulon en in de Vendée gepleegd verraad, de overmagt ter zee verworven: het heeft aan de stuiptrekkingen, waarin het de wereld geworpen heeft, alleen eenige weinige schepen, en ettelijke duizend man blootgesteld; het heeft noch de behoefte des Vredes, noch de bloedige verliezen des Oorlogs gevoeld. Doch het is natuurlijk, dat het Vaste Land den Vrede wille, en de Mogendheden op hetzelve Engelands staatkunde verfoeijen.

De verzekering, dat slechts één eenig Russich Schip, gedurende den loop des Oorlogs, in Engeland prijsverklaard is, wordt aldus beantwoord:

Het is waar, dat het Admiraliteits-Hof slechts één eenig Russisch Schip heeft prijsverklaard; doch daarom is deze redeneerwijze niet minder valsch: meer dan honderd Russische vaartuigen zijn uit hunnen cours gesleept, aan hatelijke visiteeringen onderworpen, en in Engeland opgehouden. Sedert het Manifest van het Londensch Kabinet zijn reeds meer dan twaalf dier zelfde Schepen, die aangehouden waren, terwijl de Russen voor Engelands belangen streden, veröordeeld. Het is dus niet tot het Admiraliteits-Hof, dat men zich wenden moest, om Ruslands gronden van beklag te onderzoeken: het zijn de registers der Kruissers, het zijn die der Havenmeesters, die men moet opslaan. Het is eene zonderlinge wijze van te willen overreden, dat men geen schuld heeft, het bewijs van die schuld te zoeken daar, waar het niet is.

Op de verzekering, dat Engeland Ruslands bemiddeling niet geweigerd, maar onder voorwaarden aangenomen heeft, zegt de Moniteur het navolgende:

De schijnheilige drogredenen, die hier gebezigd worden, vermeerderen nog het gevoel van afgeer, het welk men ondervindt bij het lezen van zoo veel ongerijmdheid. Hoe afschuwelijk het denkbeeld van eeuwigdurenden Oorlog ook zij, zou het minder schandelijk zijn, daar voor uitte komen. 'er is eene soort van grootheid in, openlijk zijne boosheid te erkennen. Engeland zegt, dat het de bemiddeling, door den Keizer van Rusland aangeboden, niet geweigerd heeft, en denzelfden dag, toen deszelfs Nota ter beantwoording dier bemiddeling verscheen, trokken de Engelsche troepen Koppenhagen binnen, en verklaarden alzoo den Oorlog niet alleen aan Rusland, en aan Oostenryk, maar aan geheel het Vaste Land. Engelands antwoord aan het Kabinet van St. Petersburg is gelezen bij het afschijnsel van den brand van Koppenhagen. En wat zeide dat antwoord? Dat Engeland de grondslagen der onderhandelingen wilde weten; een ellendige uitvlugt, wanneer zoo groote belangen betrokken zijn. Lord *Yarmouth*, Lord *Lauderdale*, kennen die grondslagen: men vrage hun, of zij denken, dat Frankryk den Vrede verlangde? De allerwenschelijkste grondslag was reeds in de Nota's van Rusland vermeld, daar het zijne bemiddeling aanbood tot eenen *billijken* en *vereerenden* Vrede. Engeland vroeg eene garantie, en de Keizer van Rusland bood de zijne aan. Was 'er op den aardbodem eene vermogender en achtbaarer garantie? Wat aangaat het mededeelen van u betreffende geheime artikelen, wat kondt gij ten dezen begeeren, daar zij niet bestonden? Wat was dan uw ware doel? De bemiddeling te weigeren. Gij hebt haar geweigerd, en de hand, die die weigering geteekend heeft, droop van het bloed der Deenen, de dierbaarste en oudste bondgenooten van Rusland.

Op het verwijt, dat Rusland Pruissens belangen zou verlaten hebben, merkt de Moniteur aan:

Pruissen had alle zijne Staten verloren: Memel was op het punt, om den Koning almede te ontvallen. Het Londensch Kabinet was eene der oorzaken van dien ongelukkigen toestand, om dat het eene der oorzaken van den Oorlog geweest was, door aan Pruissen in het oor te blazen, dat Frankryk Hanover aan den Koning van Engeland wilde teruggeven. Is het door hulp der Engelschen, dat de Koning van Pruissen uit dezen wanhopigen toestand geraakt is? Het is de Keizer van Rusland, die voor hem gestreden heeft, en hem zijne Kroon heeft doen teruggeven; eene zonderlinge wijze, waarlijk, van zijne bondgenooten te verlaten. Engelands gewezene bondgenooten zouden wel gelukkig zijn, indien zij alleen over eene soortgelijke verlating te klagen hadden. Ongetwijfeld heeft Frankryk tweemalen aan Pruissen een afzonderlijken Vrede voorgeslagen; doch, zoo lang het de edelmoedige tusschenkomst van Rusland niet voor zich had, onder de welbegrepen voorwaarde, dat het Pruissisch grondgebied niet eer ontruimd zou worden, dan wanneer de Engelschen zelven den Vrede gesloten zouden hebben.

De aantijging van ongehoorde dwinglandij, welke door de Franschen in de Pruissische Staten zou uitgeoefend zijn, wordt door den Moniteur in dezer voege beantwoord:

Die Paragraaph bevat niets dan valschheden. Geene nieuwe Contributie is aan de Pruissische Staten opgelegd; maar die, welke gedurende den Oorlog opgelegd waren, moeten voldaan worden. Al het land tusschen de Niemen en den Weixel, hetwelk eene bevolking van meer dan een millioen bevat, is ontruimd. Het overige is niet ontruimd, en moet zulks ook niet worden; om dat de voorloopige schikkingen met den Koning van Pruissen nog niet geëindigd zijn; om dat de Expeditie van Koppenhagen nieuwe onzekerheden in de zaken van het Noorden van Europa gebragt heeft; om dat de Minister van Pruissen, die, volgens de oude Staatkunde van zijn Kabinet, dat van Londen door valsche mededeelingen zoo schoon onderrigt heeft, nog te Londen is; om dat de Engelsche Schepen te Memel ontvangen zijn; om dat, eindelijk, in den buitengewonen toestand, waarin Groot-Brittanniëns onregtvaardigheden Europa geplaatst hebben, Rusland en Frankryk zich onderling verstaan moeten.

Wat betreft het *ter dood brengen van personen, onderdanen van zijne Pruissische Majesteit*, en *de overgave van Pruissische vestingen, die gedurende den Oorlog niet hadden kunnen ingenomen worden*, deze aantijgingen zijn geheel onverstaanbaar. Integendeel heeft Frankryk twee vestingen meer aan Pruissen terug gegeven, namelijk Kosel en Glätz. De Franschen voeren den Oorlog rondborstig; en voorzeker brengen zij de vreedzame onderdanen der veroverde landen geenzins om hals; zij ontnemen de bijzondere personen hunne goederen niet; zij beschermen die. Volken des Vasten Lands, leest de Engelsche Zee-Wetten, en gij zult kunnen nagaan, welke wetten Groot-Brittanniën op het Vaste Land zou invoeren, bijäldien het te land zoo magtig als ter zee ware. Het bemagtigt niet alleen de schepen der Vorsten, waarmede het in oorlog is, maar ook de schepen der Kooplieden, die bijzondere eigendommen vervoeren. In de oogen der billijkheid is geen verschil tusschen de pakhuizen met waren, aan bijzondere personen in veröverde Provinciën behoorende, en waren, toebehoorende aan Kooplieden, en op Koopvaardij-schepen de zeeën bevarende; in de oogen der billijkheid is geen verschil tusschen Koopvaardijschepen, en transporten koopwaren, die te land van Hamburg naar Berlyn of van Triëst in Duitschland verzonden worden; en heeft men immer gezien, dat de Fransche Armeeën deze transporten hebben aangehouden? Heeft men daarëntegen niet gezien, hoe Lord *Keith* te Genua zich meester wilde maken van de schepen, die in de haven waren, en van de goederen, die bij de Kooplieden dier stad gevonden werden? Hij deed daar niets anders dan de grondbeginsels van het Engelsch zee regt op het land toepassen; de Oostenrijkers, en de Vorst *van Hohenzollern*, onder wiens bevel zij stonden, waren over deze afpersingen veröntwaardigd; zij verzetteden zich daar tegen, en de overwinning van Marengo, eenige dagen daarna de Franschen te Genua brengende, bragt met hen de veiligheid der bijzondere eigendommen aldaar terug. Waaruit ontstaat dan eene zoo verschillende handelwijze? De eene is het gevolg der harde, onbillijke staatkunde van Engeland, de andere de vrucht der edeler staatkunde en der beschaving van Frankryk; indien deze laatste Mogendheid op hare beurt de Zeeën beheerschte, zou men haar geene dan gewapende vaartuigen zien aantasten; men zou haar zelfs de eigendommen, aan onderdanen der Staten, waarmede zij in Oorlog zijn moet, toebehoorende, zien beschermen. Wil men de grootmoedigheid en beschaving van beide de Natiën met elkander vergelijken, zoo moet men tot punten dier vergelijking nemen de wetten, welken de Franschen bij den Oorlog te Lande volgen, met derzelver toepassing op personen en eigendommen, en het Zee-regt der Engelschen, met deszelfs toepassing op personen en eigendommen ter Zee.

Maar, welke is de beweegreden, die den Londenschen Ministers in hun Manifest van Pruissen melding heeft doen maken? Was zulks uit hoofde van Pruissens belang? Neen: want, had Pruissens belang hun in het minst ter harte gegaan, alsdan zouden zij Ruslands bemiddeling hebben aangenomen. Waartoe dan thans de ontijdige openbaarmaking van deze Paragraaph, die duidelijk doet zien, dat de geest, die het Kabinet van Berlyn reeds zoo vele misslagen heeft doen begaan, nog voortwoelt? Is zulks om aan Pruissen nuttig te zijn, en voor dat Rijk de deelneming van Frankryk te winnen, die het in de tegenwoordige omstandigheden zoo zeer noodig heeft?

Frankryk heeft vele landen ontruimd, en Engeland geen een; en nog-

tans is de voorloopige grondslag van alle deszelfs onderhandelingen het *uti possidetis*. Wanneer de Franschen met hunne Vijanden onderhandelen, veranderen zij of de Gouvernementen, die zich schuldig gemaakt hebben aan verbintenis met Engeland tegen de belangen van het Vaste Land, of, indien zij veröverde landen ontnimen, is zulks alleen ten gevolge van eenen vasten Vrede, alle welks bedingen in echt genomen worden; en even als men hen zonder Oorlogs-Verklaring hunne bondgenooten niet ziet aantasten, of derzelver Hoofdsteden verradelijk overvallen, even zoo ziet men hen geene Vesting ontnemen, alvorens de onderhandelingen over haar lot beslist hebben. De Engelschen vallen aan, om te rooven, en na geroofd en gebrandschat te hebben, verrekken zij weder. Die soort van Oorlog is hun de liefste, want zij is die van Zeeroovers. Daar zij Koppen hagen binnengetrokken waren, moesten zij aldaar tot aan den Vrede blijven. Zij hebben de schande eener ontmenschte onderneming gevoegd bij het ontëerende eener lafhartige vlugt.

Maar, indien de Franschen al inderdaad veel van hunne Vijanden verderben, moet men erkennen, dat zij niet wel anders doen kunnen. Zij hebben 800,000 man op de been, en zij zijn gereed tot alle opöfferingen, om, zoo zulks noodig wierd, hunne magt nog te verdubbelen. niet als waren de wapenen hun natuurlijk beroep, noch als waren zoo vele armen, aan de bebouwing van eenen vruchtbaren grond ontrukt, niet een gevoelig verlies. Bezitters van een allerschoonst land, wenschten zij zich aan de veroveringen des Koophandels en der nijverheid te kunnen toewijden, doch uwe dwingelandij belet hun zulks. De Fransche magt is een reus, dien gij hebt doen opwassen, en dien gij nog gedurig tot nieuwen aangroei prikkelt. Reeds vijftien jaren lang vermeerderen uwe onregtvaardigheden onophoudelijk zijne krachten en vermogen, die uwe dwingelandij nog gedachter moet doen toenamen. Niet alleen zal hij de wapenen niet nederleggen, maar integendeel zijne krachten vermeerderen, tot dat hij de vrijheid der Zeeën, zijn eerste regt en het erfgoed der Natiën, veröverd zal hebben. Indien de treurige gevolgen van den Oorlog nog langer voortduren, indien het verblijf der Fransche troepen, aan de landen, die zij bezetten, tot last is, zijt gij het, aan wien men zulks wijten moet: alle de rampen, die Europa geteisterd hebben, komen van u alleen. De gewone uitvlugten der Diplomatie zijn van weinig dienst bij de beslissing van zoo groote vraagstukken. Wanneer gij Vrede zoudt willen maken, is Frankryk gereed dien te sluiten; gij kunt niet van de onbewust zijn; gij zijt 'er niet onbewust van. Men mag, te deze gelegenheid, eene anecdote aanhalen, die algemeen bekend is. Toen de Keizerlijke Garde naar Jena vertrok, en men wist, dat de Keizer, weinige dagen daarna, naar het Legermoest afreizen, vroeg Lord *Lauderdale* aan den Heer *de Champagny*, of, ingevalle Engeland Vrede maakte, *Keizer Napoleon* zoo willen blijven, en den marsch zijner troepen tegen Pruisten contramanderen. De Keizer deed deze vraag met ja beantwoorden. Met een eenig woord zoudt gij dus Pruisten gered hebben. Den val dier Mogendheid verhinderende, zoudt gij aan de Elbe dien scheidsmuur behouden hebben, die voor uwe dierbaarste belangen zoo noodzakelijk, en wiens herstel voortaan onmogelijk is.

Ten aanzien der gevolgtrekking uit Ruslands aangeboden bemiddeling ter verëffening van Engelands geschillen met Frankryk, tot de aanneming van Engelands verzoek om bemiddeling in zijne geschillen met Denemarken, drukt de Moniteur zich op deze wijze uit:

De Keizer van Rusland moest natuurlijk zich beledigd gevoelen over de verklaring van den Heer *Canning* aan den Heer *Ryder*, waarin de Engelsche Minister zeide, zeker te zijn, dat Rusland Denemarken tegen Frankryks billijke gramschap beschermen zou, indien, na zijne overhaastheid te hebben laten schenden, en zijne vloot laten wegvoeren, Denemarken zich tot een Engelsch wingewest maakte. Deze liegen verbitterde den Kroonprins: zij kon niemand misleiden. Engeland wilde, dat Rusland Denemarken zou beschermen tegen Frankryks toorn, terwijl Engeland zelf verklaarde, Denemarken om geene andere reden geweld aan te doen, dan om zich te beschermen tegen de geheime verbintenissen, te Tilsitt door den Keizer van Rusland gesloten. Waarlijk, men twijfelt hier pijnlijk, wat meer in het oog springt, of de dwaasheid, of de oneerlijkheid van het Londensch Kabinet.

(*Het vervolg in ons eerstkomend Nommer.*)

P O R T U G A L.

LISSABON *den* 18 *December* 1807.

Zondag, den 13 dezer, des avonds ten vijf uur, had men hier, op de twee Hoofdpleinen der Stad, eene onverhoedsche zamenrotting van het gepeupel; zoo dat men, gedurende eenige oogenblikken, voor een erustig oproer beducht was. 'Er werden terstond Fransche troepen met Portugeesche Kavallerie en Infanterie, gezonden, om de rust en orde te herstellen. De overige troepen, die in de Stad verspreid waren, vonden zich, op sommige plaatsen, genoodzaakt vuur te geven. Acht-en-veertig uur lang bleven zij onder de wapenen, wijl het gemeen telkens de wanorde zocht te hervatten. Eindelijk, na dat acht-en-dertig belhamels in hechtenis gezet waren, stoof de rest uit een, en de gewapende magt behield de overhand. De Generaal heeft de strengste maatregelen genomen, ter voorkoming of ter straffe van alle verdere rustverstooringen.

I T A L I E N.

ROMEN *den* 18 *December*.

Nog altoos heeft 'er eene drukke werkzaamheid plaats in onze Staats-Secretarie, en men spreekt van aanmerkelijke veranderingen, die eerlang de Pauselijke Staten zullen ondergaan. De Prins *Aldobrandini Borghese*, die zich eenige maanden te Parys heeft opgehouden, is thans alhier teruggekomen.

MANTUA *den* 25 *December*.

Ten tijde van 's Keizers doortogt, heeft de Senateur *Lucien Bonaparte*, in de nabijheid dezer Stad, een mondgesprek met zijn Doorluchtigen Broeder gehouden, en is vervolgens naar Romen teruggekeerd.

H O N G A R Y E N.

PRESBURG *den* 29 *December*.

Tot een bewijs van de onberekenbare hulpbronnen der Hongaarsche Natie, kan het volgende verstrekken, dat, ter voldoening van de 100 millioenen, die de Adel alleen op zich genomen heeft, de Adelijke goederen met niet meer dan 1 per Cent, bezwaard zijn. Tot de vrijwillige subsidiën wordt, van de onroerende goederen, door een ieder niet meer dan het zesde gedeelte der jaarlijksche belasting opgebragt. De Stad Fiume zal met Hongaryën vereënigd worden.

Den 17 dezer is te Oedenburgh eene euveldaad gepleegd, van welke men de wezenlijke beweeggrond nog niet weet, doch die in ijselijkheid bijna alles te boven gaat, wat in de laatste tijden van dien aard bekend geworden is. Omtrecks acht uren des avonds sloop een mansperson in het hôtel der Gravin en Douariere van Montelabate, en begon met aan de deur der keuken te kloppen; een meisje doet hem open, en wordt terstond door hem met een driekanten dolk doorstoten. Vervolgens dringt de booswicht tot in de antichambre, alwaar hij de Gezelschaps-Juffer der Gravin ontmoet, die hij met drie dolk-steken insgelijks ter aarde werpt, waarna hij terstond de kamer der Dame van den huize binnen vlugt. Die ongelukkige vrouw wil in een Kabinet vlugten, welks deur, door een noodlottig toeval, van binnen gesloten was; het monster springt op haar toe, en duwt haar zijnen gordjaard zeven malen in de borst. De Juffervouw van gezelschap, die, schoon doodelijk gekwetst, eenigzins weder tot haar zelve gekomen was, had den moed om de trap opteklimmen, en om hulp te roepen; doch, toen de bedienden toeschoten, was de moordenaar reeds gevlugt. Ondertusschen had die zelfde Juffer van gezelschap nog de tegenwoordigheid van geest, om zijn persoon te beschrijven. Men hoopt, dat hij achterhaald mag worden. Middelerwijl is men het niet eens omtrent het oogmerk, hetwelk hij bij zijne afschuwelijke daad mag gehad hebben. Sommigen onderstellen, dat hij een diefstal bedoeld heeft; doch hier tegen schijnen de omstandigheden der daad te strijden. De Gravin en het Keuken-meisje zijn op staande voet gestorven; de Gezelschaps-Juffer heeft tot den volgenden dag geleefd; alle de slachtöffers zijn den 19 begraven.

D E N E M A R K E N.

KOPPENHAGEN *den* 2 *Januarij* 1808.

De Russische Kapitein *Dodt*, een geboren Deen, eenige jaren geleden op voorschrijving van den Kroonprins bij de Russische Marine aangesteld, is met eene missive van den Keizer van Rusland aan ons Gouvernement alhier aangekomen.

Te Rensburg, is op den 24 ll. een Koninklijk Bevel verschenen, volgends hetwelk alle Engelsche eigendommen, die aangehouden zullen worden, en van welken men niet bewijzen kan, dat zij, vóór den 13 Augustus van het gepasseerde jaar, opgehouden hebben Engelsche eigendommen te zijn, aan de Koninklijke Kas vervallen.

Bij een tweede Koninklijk Bevel van dierzelfden dag, wordt bevolen, dat geene Schepen, die uit Groot-Brittanniën, de Koloniën of de bezittingen van hetzelven komen, in eenige Deensche haven, dan in geval van den hoogsten nood, zullen toegelaten worden.

D U I T S C H L A N D.

SCHWERIN *den* 4 *Januarij*.

In het Dagblad dezer Stad wordt gezegd, dat op den 25 ll. te Straalsond een Presidënt, een Vice-Presidënt en 14 andere publieke Ambtenaren, in hechtenis genomen, en derzelver papieren verzegeld zijn; men beschuldigt hen, dat zij aanzienlijke sommen der Engelsche Subsidiën, die voor Zweden bestemd waren, verzwegen hebben; naar men vernoemt, zullen zij naar Mentz worden overgebragt. Den 28 ll. is uit Lubeck gevangelijk naar Straalsond gevoerd de Heer *Thomas*, Secretaris van de Regering aldaar; men beschuldigt hem, dat hij het voornemen zoude gehad hebben, eene zekere hem toevertrouwde Kasse aan de Zweden te doen toekomen.

PUBLIEKE FONDSEN.

Den 7den Januarij waren, op de Beurs van Parys, de prijzen der publieke Fondsen als volgt: 5 pCts. Geconf., jouiss. van 22 Sept. 1807, 86 fr. 10 c. *Idem*, jouiss. van 22 Maart 1808, 83 fr. 50 c. Aktiën van de Bank, van 1 Januarij, 1247 fr. 50 c.

De Beursprijs van diverse Effecten was, op Dingsdag, den 12 Januarij 1808, te Amsterdam, als volgt:

Holland.

Schuldbrieven	2½	pCt.	36⅛ à 36⅜	Vrijw. Neg. 1797	5	pCt.	70¾ à 71¼
Dito	3	—	42½ à 42¾	30 Jar. Rent. 1798	5	—	77 à 78
Geforc. Neg. 1795	2½	—	36 à 36¼	20 Jar. dito 1804	5	—	43½ à 43¾
Oblig. oude form	2½	—	34⅞ à 35⅛	Losrenten 1798	3½	—	49½ à 49¾
Bet. Rescriptiën	4	—	58⅛ à 58¾	——— 1801	3½	—	49⅛ à 49¾
Geldersche dito	4	—	55½ à 56	——— 1802	5	—	71 à 71¼
Brabandsche dito	4	—		——— 1802	2½	—	36¼ à 36¾
Oblig. Domeinen	4	—	73 à 73½	Kon. Neg. 1807	6	—	97¼ à 97½

Amerika.

Negotiatie bij *Willink en Stap horst*,	5	pCt.	100 à 100½	1 Julij 1791	5½	pCt.	75½ à 76
Fondsen bij *Stadnitski*, 1787,	6	—	205 à 206	Dito bij *Idem*, 1 Nov. 1791,	4½	—	64¼ à 64¾
Dito bij *van Staphorst*, 1789,	6	—	196 à 198	Dito bij *Idem*, 1 Julij 1792,	4½	—	64¼ à 64¾
Dito bij *Crommelin*,	6	—	131 à 133	Dito bij *Hope en Comp.*, C. S.,	5½	—	105½ à 106
Dito bij *van Staphorst*, Jan. 1791,	6	—	87¼ à 88¼	Dito bij *van Staphorst*,	5½	—	101½ à 102
Dito bij *Idem*, 1 April 1791,	5½	—	79¾ à 80¾	Cert. der oorspr. Fondf. bij *Idem*, C. S.	3	—	63½ à 64
Dito bij *Idem*,				Akkers, 1ste Negotiatie			42½ à 43
				Idem, 2de Negotiatie			37½ à 38

Denemarken.

Tollen, bij *Dull*	4	pCt.	93 à 98	Kroon, bij *Finman*,	4	pCt.	96½ à 97
Bank, bij *Idem*,	4	—	97 à 97½	Aziatische Comp.	5	—	93½ à 95

Spanjen.

Bij *d'Ethenique*,	3½ pCt.	61½ à 62	
Bij *Crteſe en Comp*, . . .	5 —	97½ à 98	
Bij *Hope en Comp.*, 1805, - . . .	5½ pCt.	93½ à 94	
Bij *Idem*, 1807,	5½ —	89	

Oostenryk.

Bij *Goll en Comp.*,	5 pCt.	51½ à 54	
Bij *J. Ozy en Zoon*,	5 —		
Bij *Gollen Comp.*,	4½ —	49 à 50	
Bij *J. Ozy en Zoon*,	4½ pCt.		
Bij *Goll en Comp.*,	4 —	48¼ à 49¼	
Bij *J. Ozy en Zoon*,	4 —		

Diverſen.

Rusland, bij *Hope en Comp.*, . . .	5 pCt.	92¾	
Zweden, bij *Hoguer*, ...	5 —	97 à 97½	
Dito bij *Hasſelgreen*	5 —	97 à 97½	
Portugal, bij *Hope en Comp.*, . . .	5 —	96 à 96¼	
Franſche Fondſen,	5 pCt.		
Idem, Certificaten bij *Ketwich en Voombergh*, *van Halmaal en Hagendoorn*, en *W. Borski*, ...	5 pCt.	80½ à 81	
Saxen	5 —	101½	
Napels, ...	6 —	94 à 94½	

GRAND CONCERT, VOCAL ET INSTRUMENTAL.

Les Frères Félix, *Professeurs de Musique, auront l'honneur de donner, Jeudi le* 14, *au lieu de Mardi, le* 12 *Janvier* 1808, *à la Salle Ordinaire de cette Ville, dite (Marie-Plaats,) un Concert, dans lequel ils exécuteront divers morceaux de leur Composition, sur le Basson, la Clarinette, la Flute et le Flageolet. L'Entrée est de f* 1 : 10. *On commencera à* 6 *heures précise.*

On peut se procurer les Billets chez L. Vermeulen, *à la Maison de Poste de Zutphen, sur le Viceburg, et le soir du Concert à l'entrée de la Salle.*

CONCERT-BERIGT.

De Gebroeders *Felix* zullen de Eer hebben, op Donderdag den 14, in plaats van Dingsdag den 12 Januarij 1808, in de Muzijkzaal dezer Stad, op de Marie-Plaats, den GROOT VOCAAL EN INSTRUMENTAAL CONCERT te geven, bij hetwelk zij onderſcheidene Stukken hunner eigene Compoſitiën op de *Bas*, de *Clarinet*, de *Fuit* en de *Flageolet*, zullen executeeren. De Entrée is 1 Gulden 10 Stuivers. Men zal precies ten 6 uren beginnen.

De Lootjes zijn te bekomen bij *L. Vermeulen*, Postmeester in het Zutphenſche Posthuis, op het Vreeburg, en des avonds van het Concert, aan den ingang der Concert-Zaal.

THEATRE FRANÇAIS de la HAYE.

LES COMÉDIENS ORDINAIRES DU ROI donneront aujourd'hui, Jeudi le 14 *Janvier, au bénéfice de Mr* LAMARELLE, *la première Représentation de L'HOMME A BONNES FORTUNES, Comédie en cinq actes et en Prose, de* Baron, *suivie de la première Représentation du COUPLET D'ANNONCE, OU LA REPÉTITION, Vaudeville nouveau en un Acte, de* Désaugiers.

MINISTERIE van FINANTIEN.

*** De *Land-Drost van het Departement Lande van Utrecht*, bij Miſsive van Zijne Excellantie den Minister van Finantiën, in dato 7 Januarij 1808, aangeſchreven zijnde, om de reſpective Commisſarisſen tot het Werk der Verponding binnen dit Departement, als gechargeerd met de perceptie van den vervroegden termijn van betaling van dat Middel over 1807, te autoriſeeren en te gelasten, om, tot en met het einde dezer loopende maand Januarij, als nog te vaceeren tot het accupteeren van zoodanige Fournisſementen, welke wegens voorſz. vervroegden Termijn aan dezelven zullen worden aangeboden, en om wijders de op dat tijdſtip nog nalatig gebleevenen dadelijk, en zonder eenig verzuim of retardement, tot de voldoening van hun verſchuldigde, ingevolge Art. 6. van de Wet van den 28 September 1807, bij parate executie te Conſtringeeren; brengt de Land-Drost voornoemd den inhoud van voorſz. Misſive bij deze ter kennisſe van een ieder, wien zulks zoude mogen aangaan, met ernſtige aanmaning, om zich naar de bovengemelde bepalingen ten ſtiptſten te gedragen, en om mitsdien, vóór of uiterlijk op den laatſten dezer maand Januarij, hun verſchuldigde in den vervroegden Termijn van het Middel der Verponding over 1807, ten Kantore van den Commisſaris, met de ontvang van dien gechargeerd, zonder eenig verder uitſtel of verzuim, als nog te fourneeren, ten einde daar door alle verdere ſchadelijke gevolgen voor te komen.

Utrecht, den 11 Januarij 1808.

De Land-Drost voornoemd, J. H. VAN LYNDEN.

*** De *Geïnteresſeerdens in de Negotiatiën*, ten behoeve van diverſe Planters in *Rio Eſſequebo* en *Demerary*, in den jaren 1766 en 1772 opengeſteld, onder Directie van wijlen Mr. *Kornelis van den Helm Boddaert*, laatst onder Directie van nu mede wijlen Mr. *Phoenix Izaak Boddaert*, gevoerd hebbende de firma van *Boddaert en Comp.*, worden door de *Commisſarisſen derzelve Negotiatiën* verzocht te compareeren in *het Heeren Logement Antwerpen*, in den *Langendelft* te *Middelburg* in *Zeeland*; te weten: die van de *eerſte* Negotiatie op Dingsdag, den 2 Februarij 1808, en die van de *tweede* Negotiatie op Woensdag, den 3 dito, des voormiddags ten tien uren precies, omme te deliberceren over de aanſtelling van eenen nieuwen Directeur, in plaats van den overledenen Heer Mr. *Phoenix Izaak Boddaert*. Zullende de Non-Comparanten gehouden worden zich te refereeren tot de Reſolutie van de preſente Geïnteresſeerdens.

MINISTERIE van BINNENLANDSCHE ZAKEN.

*** Alzoo, door het overlijden van *Nicolaas van Kooten*, de openbare of *Dorps-School- en Voorzangers-Ambten* te *Willige Langerack*, nabij de Stad Schoonhoven, zijn komen te vaceeren, zoo worden die genen, welke tot de waarneminge van deze poſten genegen zijn, mits Examen gedaan hebbende in den tweeden of derden Rang, en Lidmaat zijnde van de Hervormde Gemeente, uitgenoodigd, om zich, met overlegging der benoodigde, en bij de Wet bepaalde, bewijzen van algemeene toelating en goed gedrag, aantemelden bij den Schout *A. Milius*, als daartoe door den Wel-Edelen geboren Ambachts-Heer geauthoriſeerd, en zulks uiterlijk vóór den 1 Maart eerstkomenden.

Schoonhoven, den 7 Januarij 1808. ARNOLD MILIUS.

MINISTERIE van JUSTITIE en POLITIE.

*** Wordt geadverteerd, dat ik Ondergeteekende, *Geregtsbode van Sommelsdyk*, uit krachte van het tweede default en admiſſie tot het doen van eene *Derde* Dagvaarding bij Edicte, van den Geregte van Sommelsdyk, in dato den 8 Januarij 1808, geïmpetreerd bij *Jean de Rouville*, Procureur, woonende te Sommelsdyk, als bij appointement van den Geregte van Sommelsdyk van den 10 October 1807, aangeſtelden Curator *ad lites*, over de Perſone van *Pleuntje Sluymer*, Huisvrouw van *Laurens Pieterſe*, mede woonende binnen Sommelsdyk voornoemd, en dezelve *Pleuntje Sluymer*, met haren voornoemden Curator geadſiſteerd, Eiſchers in Cas van diſſolutie van Huwelijk, heb Gedagvaard bij Edicte *ten derdemaale Laurens Pieterſe*, tegens Vrijdag, die wezen zal den 19 Februarij 1808, des voordemiddags ten tien uren, voor welgemelden Geregte, om te compareeren of Procureur Gemagtigden te zenden, ten einde te zien wijzen het voorder profijt der voorzeide defaulten.

Actum, Sommelsdyk, den 8 Januarij 1808.

JOHs. VAN DE GEVEL.

*** Alle de genen, die ſuſtineeren, *ab inteſtato*, geregtigd te zijn tot de Nalatenſch p van wijlen *Maria Vermeulen*, Weduwe van wijlen *Willem Krimper*, gewoond hebbende binnen de Stad Brielle, en aldaar op den 1 November 1807 overleden, welke was eene Dochter van wijlen *Jacobus Vermeulen* en *Jannetje Louwe*, gelijk ook die eenige pretenſiën hebben ten laste van, of Gelden verſchuldigd zijn aan dezelven Nalatenſchap, worden verzocht en gewaarſchouwd daarvan, vóór den 15 Februarij 1808, ſchriftelijke opgaven, met bijvoeginge van de noodige bewijzen, intelleveren aan de Heeren Mr. *Pieter Hendrik Hoog* en *Cornelis van Prooyen*, wonende te Brielle, in qualiteit als door den Raad dier Stad, bij Reſolutie, de dato 18 December 1807, aangeſtelde Geautoriſeerdens in voorgemelde Nalatenſchap.

JUDICATURE over de Middelen te Water en te Lande.

*** Ten overſtaan van de Commisſaris-Generaal van Zijne Majeſteit den Koning, tot de Zaken van de Convooijen en Licenten, in het Departement Rotterdam, zal op Donderdag, den 21 Januarij 1808, des voormiddags ten 9 uren precies, op het Zee-Kantoor te Rotterdam, aan de Meestbiedenden voetſtoots verkocht worden, *ad opus jus habentium*:

Circa	27 Balen en 13 Vaatjes	Ijslandſche	Kousſen.
	13 Balen en 3 Vaatjes	dito	Vesten.
	3 Kisten of Kistjes	dito	Wanten.
	30 Balen en 11 halve	dito	Wolle Garen.
	20 Balen of Baaltjes	dito	Wol.
	125 Ps. Noordſche Bokke-Vellen.		
	590 Pakken gezouten Schapen-Vellen.		
	490 Zoo heele als halve Vaten gezouten Schapen-Vleesch.		
	125 Vaatjes Talk.		
	40 Vaten Traan.		

Een partijtje Harten-Hoorns, en meer andere goederen, zoo als dezelve bij kavelingen op de Notitiën zullen aangewezen worden.

Alles gelost uit het Deenſche Brigantijn-Schip, genaamd *Anna Chriſtina*, in Zee van de Engelſche hernomen, door den Franſchen Kaper *Le Trente et Quarante*, Kapitein *Fauqueux*.

Iemand nader onderrigting begeerende, adresſeere zich ten Kantore van den Vendumeester *van Boeſtingh*, te Rotterdam, alwaar de goederen zijn liggende op de Zolders en Pakhuizen, op het Haringvliet Noordzijde, en Nieuwe-Haven Zuidzijde, en des Dingsdags en Woensdags, vóór de verkooping, door een ieder zullen kunnen worden gezien.

*** *De Advokaat-Fiskaal des Konings voor de Middelen te Lande, in het Departement Vriesland*, brengt ter kennis van elk, dien zulks zoude mogen aangaan, dat den eerſten April 1807, te Leeuwarden, het Schip, bij *Harmen Roelofs* bevaren, gearresteerd is, uit hoofde hij wegens hetzelve geen Lastgeld voldaan had; dat hij, zonder aan die verpligting ſedert te hebben voldaan, zijn Schip heeft verlaten, en dat het Schip vervolgens ook door zijn Vrouw verlaten is.

Zij, die op hetzelve eenig regt mogen pretendeeren, worden opgeroepen, om zich bekend te maken, binnen drie weken na de dagteekening dezes, op poene ten fine en effecte, als in het 59ſte Artikel der Manier van Procedeeren is bepaald.

Leeuwarden, den 23 December 1807.

D. H. ANDREÆ, Gz.

DIRECTIE van den WATERSTAAT.

*** *De Directeur-Generaal over den Waterſtaat van het Koningrijk* brengt, hiermede, ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat, ingevolge het Decreet van Zijne Majeſteit van den 21 December 1807, alle voor den 1 April dezes Jaars 1808, niet ingezondene pretenſiën ten laste van het Departement van den Waterſtaat, voor den dienst van den Jare 1807, zullen worden gehouden voor vernietigd, zonder in het vervolg te kunnen worden geadmitteerd en erkend, dat wijders die pretenſiën behooren te zijn vervat in Rekeningen of Declaratiën, voorzien van Duplicaten en de vereischte Atteſtatiën nopens derzelver deugdelijkheid.

De Directeur Generaal voornoemd, A. P. TWENT.

*** *De Commisſie tot de Werken der Zuidplas in Schieland* is voornemens, op autoriſatie en onder nadere approbatie van den Directeur-Generaal over den Waterſtaat van het Koningrijk, op Donderdag, den 21 Januarij 1808, des middags ten 12 uren, in den Nieuwe- of Schutters-Doelen, in den Haag, aantebeſteden:

Het Timmerwerk, benoodigd tot het bouwen van drie Scheprad-Balie-Molens, waaronder een met dubbelde Schepraden, aan de Noordzijde van den Schielandſchen hoogen Zeedijk, even voorbij den Kortenoordt.

Zullende de Beſtekken tien dagen vóór den dag der beſteding te lezen zijn in de Regthuizen van Moordrecht, Nieuwerkerk, Hillegersberg, Bleiswyk, Zevenhuizen, Hazerswoude; in de Herbergen *'t Harthuis*, te Gouda, en aan den Kortenoordt; in *de Romein*, even buiten Rotterdam; bij *Walterbos*, te Delft; in *'t Bosſche Veerhuis*, in den Haag; terwijl nadere onderrigting te bekomen zal zijn bij *Jan Braacx*, Dijkbaljk en Landmeter van Schieland, wonende even buiten Rotterdam.

LAND-DROST-AMBTEN.

*** *De Land-Drost van het Depatement Maasland* zal, onder deszelfs nadere approbatie, in het openbaar, bij inſchrijving, aan de minſteinſchenden, door den algemeenen Opzigter van 's Lands Werken in dit Departement, *A. Blanken Jansz.*, doen Aanbeſteden:

Art. 1. Het zesjarig onderhouden van 's Lands Timmer- en Metſel-werken, met al het geen verder behoort tot het Kasteel of Slot te *Loevesteyn*.

2. Het zesjarig onderhouden van 's Lands Timmer- en Metſel-werken, met al het geen verder behoort tot de Gevangenpoort te *Woudrichem*.

Deze Beſtedingen zullen geſchieden ten Huize van den Kastelein *van Dongen*, in het Koffijhuis aan de Waterpoort, binnen Gorinchem, op Dingsdag, den 19 Januarij 1808, des voormiddags ten elf uren; zullende de Beſtekken, acht dagen te voren, in voornoemd Koffijhuis te Gorinchem te lezen zijn, en nadere onderrigting kunnen bekomen worden, zoo bij voornoemden algemeenen Opzigter, te Gouda, als bij den 's Lands Opzigter *Cornelis van der Poel*, door wien, des begeerende, drie dagen vóór de Beſteding locale aanwijzing zal worden gedaan.

BIJ HET BUREAU DER KONINKLIJKE COURANT, te *Utrecht*.